El pacte del mocador

written by Jaume Gras i Bartrolí | 22 de juliol de 2024

Qui no té feina, el gat pentina. Els polítics de la colla del porró, els processistes multicolor i els de l'Espanya eterna i «progressista» —diuen—, ja no saben ben bé què fer per passar les hores i donar sentit al sou. Mentrestant, el país cau a trossos. A les autopistes ja no hi cap un cotxe més, els carrers de la capital fan pena i la Patronal, els Mas-Colell, els que callen i la *troupe dels 299* encara vol que arribi més gent com si els qui arribessin no fossin persones humanes que ocupin espai, sinó ànimes. Hologrames pencaires que els donen PIB i productivitat —és una broma— però sense fer despesa social. Sense dimensió, pràcticament. Ànimes fora del temps. Els «nostres» són uns autèntics enginyers de la depredació. Els millors representants de l'espoli a casa nostra. Als polítics això tant els hi fa, i mentrestant organitzen fronts per evitar que el negoci s'espatlli.

Ara se'ls ha girat feina i han fet un nou cordó sanitari contra Aliança Catalana com si la barroeria i l'autoritarisme, la democràcia que ens va oferir Franco i el rei simpàtic, pogués emmanillar el sentit comú de per vida. Caureu i serà un espectacle com ho és l'esfilagarsament dels valors republicans.

Hi ha gent que ha batejat l'efemèride com **el pacte del Mocador** i certament no n'hi ha per menys perquè hi destaca una senyora amb mocador al cap per imperatiu sobrenatural passat pel sedàs justificatiu de la cultura. La Catalunya progressista torna a la postguerra!

Després d'haver aconseguit, amb anys i panys de lluita pels drets humans i el laïcisme, erradicar el vel que duien les nostres àvies, és indignant que partits que es diuen democràtics acceptin el vel que els fonamentalistes islàmics imposen a les «seues» dones.

Ens deia el polític valencià a la xarxa Josep Guia en veure la fotografia.

Cada cop que aquesta penya diu que organitza un front antifeixista em ve al cap el senyor Jonqueres repetint com un endimoniat que ell és una bona persona o allò de *Amo España*. O al senyor Borrell amb la recomanació dels *polvos* desinfectants contra catalans que tanta gràcia va fer i despertar entre els llepaculs de torn. Com si res. És de la Pobla! És progressista. Quina mania tenen amb el polsim blanc per aturar els dissidents.

La fotografia feta al vell polvorí borbònic és senzillament colossal i ens indica en què ha quedat els "segundets" que ens va durar la República –el nou país– de l'octubre de 2017 i els valors republicans dels tres partits processistes que d'aquella gran interpretació en queden.

Sobretot d'aquests que se'n foten d'una malaltia terrible per desprestigiar a tercers. Valors republicans. *Forever*. Els mateixos que fan política amb la mateixa línia de la Lliga àrab per defensar els principis laics i republicans i potser per alguna raó de pes que per ara ignorem. Potser per mantenir el pessebre malgrat que l'electorat els ha expulsat del poder pràcticament a tot arreu. Al carrer! Els altres dos grups ja coneixem la seva essència i a qui representen. El cinisme i el 155 repressor. L'Espanya essencial i la criolla. La de Madrid i la de Sant Ildefons.

I els de Junts? Ai els de Junts amb el seu líder "expectatives" més gran de la història de Catalunya, ara en estat d'espera –de desesperació, diria jo–, que també han fet figa, una figa més lenta que els obliga a seguir la roda de tota aquesta gran comèdia per mantenir l'estatus autonomista.

Les imatges de l'acord són de traca i mocador, mai millor dit. La que correspon a la sala de premsa, no hi ha cap República centreamericana, ni africana, que es pogués reproduir tot i

que ens evoca a la colla de Pancho Villa, ara amb xancletes, espardenyes, calça curta i samarretes. Ai si no fos per les samarretes! No seríem res! Que ocurrents eren les noies de la CUP amb els missatges de les samarretes al Parlament. La samarreta era el missatge! Enyorem la CUP més disruptiva, la que exigia als establerts més decència i menys tripijocs com els de Reus. Hagués pogut ser el seu gran paper i es van quedar a mitges malgrat hi ha un terreny a l'abast impressionant, a la dreta i a esquerra.

Tenia molta raó el president Tarradellas en demanar una certa decència en les formes i la vestimenta. Jo penso que aquesta va ser la principal aportació del president exiliat. Marquès borbònic, no ho oblidem.

A Ginebra i a Madrid, les *cupaires* ja no duien samarreta. Anaven més cuquis aquestes antifeixistes del *Tourist Go Home,* un crit, per cert, ben humanitari i progressista, un crit contra persones a la fi que tanta fortuna ha fet a la Catalunya de la *bonagent*. També hi ha samarretes *turifóbiques.* Catalunya ara és això. Un ninot amb calça curta que no sap ben bé què diu, però xerra repetint consignes infantils. Per si hi ha algun dubte, el turisme, com la immigració quan és massiu i intensiu és catastròfic **i la responsabilitat és política, dels polítics** que són els responsables d'endreçar i organitzar el país i la societat i evitar el desgavell. Per cert, les *cupaires* i les *comunes* –els votants– són les que faran més el paper de turista. No sabem si també en calça curta i samarreta. No em dieu que no té gràcia tot plegat.

D'això i de la Catalunya creguda i provinciana de la *Feina ben feta* o la *Barcelona posa't guapa*, la del disseny, ja no en queda res. Tot era publicitat. Era *gasto*. Propaganda. Res. No ha generat ni hàbit, ni conducta. Res. Xerrameca i molta deixadesa per no saber ni estar i per eludir la disciplina més elemental. La urbanitat més elemental que deien abans, una paraula que la van criminalitzar perquè es devien pensar que era d'origen alemany i parenta de Hitler. Un comportament

feixista!

Hi ha pactes antifeixistes que equivalen a posar la guineu vigilant el galliner. O al depredador sexual a la porteria de Can Verge. Certament, el postfranquisme està desbocat, sense rubor, ni vergonya. **Que a la mateixa fotografia s'abracin ara contra Vox gent que fa quatre dies es manifestava amb ells a favor de l'Espanya divina i eterna no em direu que no és una mostra ben honesta d'antifeixisme.** De joc net. I què em dieu dels hereus del comunisme rampant, tan ben valorats a Catalunya des del 78? Els que van votar *No* amb fatxenderia torera **contra la llibertat de Cisjordània**, perdó de Catalunya, el dia 7 de setembre de 2017 i que mai s'amaguen del seu reaccionarisme ideològic històric.

Socialistes i comunistes, sempre solidaris, amb el silenci còmplice de Junts i l'esperit republicà del *Titànic* que no els hi fa res tenir milers de persones, sense papers, empadronades **fraudulentament** en pavellons esportius, equipaments o pisos, com es va destapar el mateix dia de la impostura del mocador a Nou Barris/Alcobendas. Un frau i una irregularitat que no té cap sentit, ni cap lògica i que tothom silencia quan aquests moviments de persones amunt i avall són el problema principal a tot Europa.

Està clar que tard o d'hora, com el nom del noi d'Igualada que tothom el sap menys la premsa oficial, sabrem que al darrere de tota la panòplia dels ploramiques, de la bondat fraternal, del *teatro del Bueno*, s'amaguen un munt de mentides i irregularitats que ja ens posen ara els pèls de punta. Normalment els subalterns les acostumen a fer més grosses per necessitat de blanquejar l'amo.

Quanta vergonya encara haurem de passar. Quanta ràbia haurem d'acumular? Si Alexandre Deulofeu aixequés el cap, sabria millor on comença ara l'Espanya de la perifèria. Sabria també que ho tenim molt pitjor del que li deia la matemàtica de la història.